

slovo
pravdy

2025

2

Číslo: 2 | 2025
Ročník: XXIV
Vydavateľ: OZ Slovo Pravdy 2023
Báčsky Petrovec

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com
E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Vajanského 6
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395329
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA (37)

Jeho nespochybniteľná smrť (14)

4

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI (12)

Strážení Božou mocou

6

KORENE

7

EVANJELIUM: PÄŤ SLOV OD BOHA

„Lebo Kristus zomrel za bezbožných“

8

PRAVDY V PASTORAČNÝCH

LISTOCH (12)

Jej zachovanie (3)

10

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA (8)

12

SLÁVNOSTI HOSPODINOVE (4)

Sviatok prvotín

14

VYHLÁSENIA JA SOM V

EVANJELIU JÁNA (8)

Ja som vzkriesenie a život

16

CESTA NA GOLGOTU

Spravodlivý pred nespravodlivými (5)

18

VEĽKÉ TEXTY EVANJELIA V

GALAŤANOM

25

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

„Nie je nič také ako obed zadarmo.“

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“
Efežanom 1:13

ČASOPIS VYCHÁDZA KAŽDÉ TRI MESIACE A ZASIELAME HO KAŽDÉMU ZDARMA.

VŠETKY NÁKLADY NA TLAČENIE A ROZŠIROVANIE ČASOPISU SÚ HRADENÉ Z DOBROVOLNÝCH PRÍSPEVKOV BOŽIEHO ĽUDU. KRESŤANSKÉ ZBORY A JEDNOTLIVCI, KTORÝM PÁN POLOŽÍ NA SRDCE, ABY PODPORILI TÚTO PRÁCU, MÔŽU SVOJE PRÍSPEVKY ZASLAŤ NA ADRESU REDAKCIE.

KRISTOVA OSOBA

(37)

JEHO NESPOCHYBNITEĽNÁ SMRŤ (14)

David McAllister, Donegal, Írsko

Dôsledky Jeho smrti

Uvažovali sme o minulých i súčasných dôsledkoch smrti nášho Pána Ježiša Krista pre tých, ktorí v Neho uverili. Majú nesmierne dôsledky aj pre našu budúcnosť. V tomto článku si uvedieme niekoľko citátov z Písma, ktoré priamo spájajú Jeho smrť s našou budúcnosťou.

Naše zachránenie skrze Neho

V Rimanom 5:9 čítame, pred čím sme zachovaní vďaka Jeho smrti: „A tak tedy je o mnoho istejšie, že teraz, keď sme ospravedlnení jeho krvou, budeme zachránení skrze neho od budúceho hnevu“. Myslí sa tým hnev, ktorý budú hriešnici trpieť večne v ohnivom jazere alebo hnev počas Veľkého súženia na zemi?“ Tu sa myslí na oboje. Požehnanou pravdou je, že sme si istí oslobodením od Božieho hnevu vo všetkých jeho prejavoch - kdekôľvek, kedykoľvek a akokoľvek. A základom tejto ochrany je, že sme „ospravedlnení jeho krvou“.

Naše postavenie pred Ním

Ak nám predchádzajúci odkaz ukazuje negatívnu stránku - od čoho sme zachránení skrze jeho smrť - ďalší, Kol. 1:21-22, uvádza pozitívnu: „i vás, ktorí ste boli kedysi odcudzení a nepriateľmi myslou v zlých skutkoch; ale teraz vás zmieril v jeho ľudskom tele skrze smrť, aby vás postavil svätých, bezvadných a bezúhonných pred ním“. To, čo urobil „v jeho ľudskom tele skrze smrť“, má za

cieľ slávny záver: „aby vás postavil svätých, bezvadných a bezúhonných pred ním“. V mnohých textoch Písma sme nabádaní, aby sme žili svätým a bezúhonným životom v prítomnosti, ale o to tu nejde. Pavel hovorí o tom, keď budeme stáť pred Pánom v sláve, pri Jeho príchode, keď Mu budeme predstavení v bezhriešnych, oslávených telách, dokonalých, svätých a bez poškvrny.

W

BUDEME MU PREDSTAVENÍ V
BEZHRIEŠNYCH, OSLÁVENÝCH
TELÁCH, DOKONALÝCH, SVÄTÝCH
A BEZ POŠKVRNY.

Naša prítomnosť u Neho

Väčšina ľudí by považovala za privilegium byť pozvaní do paláca, byť predstavení pozemskému panovníkovi. Takéto príležitosti sa však vyznačujú svojou krátkosťou - v priebehu niekoľkých sekúnd je po všetkom. Pri našom predstavení Jemu to tak nebude. To bude začiatok zaslúbeného: byť s Ním navždy, ako hovorí Pavel Tesaloničanom: „ktorý zomrel za nás, aby sme, či už bdejeme či spíme, spolu s ním žili“ (1. Tes. 5:10). Veľa sa diskutovalo o slovách „bdieť“ a „spať“, ktoré sú tu použité. Sú odkazom na to, či budeme fyzicky živí, alebo mŕtvi, keď On príde, alebo sa vzťahujú na našu duchovnú bdelosť (alebo jej nedostatok)? Nech už sa na to pozeráme z akéhokoľvek

uhla pohľadu, požehnanou skutočnosťou je, že oboje je pravda. Pre veriacich to, že budú s Pánom naveky, nezávisí od toho, či zostaneme nažive, kým nepríde a dokonca to nezávisí ani od toho, akí sme bdelí. Spočíva na nekonečne bezpečnejšom základe - na skutočnosti, že naša viera je zameraná na Toho, „ktorý za nás zomrel“. Nebude žiadne „čiasťočné vytrhnutie“. Všetci praví veriaci súčasného veku milosti vstanú, aby sa s Ním stretli, keď príde - nikto nezostane v hrobe a nikto nezostane nažive na zemi. Slávna pravda je, že On zomrel za nás, aby sme žili spolu s Ním. Aká radosť, byť v prítomnosti Toho, ktorý za nás zomrel, a nikdy sa od Neho neodlúčiť.

SLÁVNA PRAVDA JE, ŽE ON
ZOMREL ZA NÁS, ABY SME ŽILI
SPOLU S NÍM.

Naše kralovanie s Ním

„A spievali novú pieseň a hovorili: Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a z každého jazyka, ľudu a národa a učinil si nás našemu Bohu kráľmi a kňazmi, a budeme kralovať na zemi.“ (Zjav. 5:9-10)

„A SPIEVALI NOVÚ PÍSEŇ A
HOVORILI: HODEN SI VZIAŤ KNIHU
A OTVORIŤ JEJ PEČATE, LEBO SI
BOL ZABITÝ A VYKÚPIL SI NÁS
BOHU SVOJOU KRVOU...“

Tu vidíme mnohé požehnania, ktoré vyplývajú z toho, že bol „zabitý“. Nás teraz zaujíma to posledné: „budeme kralovať na zemi“. O tom, čo všetko to zahŕňa, by sa dalo

napísať (a skutočne aj napísalo) mnoho strán, ktoré tu nemôžeme rozoberať, iba konštatujeme, že v tejto scéne medzi vytržením a súžením sú veriaci veku Cirkvi (teda aj my) v nebi a očakávajú na účasť

BUDE ÚŽASNÉ BYŤ PRED NÍM
PREDSTAVENÝ A BYŤ
S NÍM NAVEKY.

s Kristom na Jeho tisícročnej vláde. Bude úžasné byť pred Ním predstavený a byť s Ním naveky. Aké úžasné je pomyslenie na to, že budeme stotožnení s Ním a budeme sa s Ním podieľať na Jeho zjavenej sláve a na Jeho vláde!

Dobre vieme, že existuje alternatívne podanie týchto veršov a že niektorí veria, že tí, čo spievajú, sú anjelské bytosti, ktoré nespievajú o sebe, ale o iných. Aj keby to bola pravda, na posolstve by to nič nezmenilo. Či už spievame o sebe, alebo o nás spievajú iní, pravda je rovnaká: Pretože bol zabitý, budeme s Ním kralovať. Sú aj iné miesta v Novom Zákone, ktoré o tom učia, vrátane tejto knihy (20:6).

Naše dedičstvo v Ňom

Prínos Jeho smrti pre nás nebude obmedzený na obdobie Jeho vlády na zemi, ale bude trvať navždy. „A preto je prostredníkom novej zmluvy, aby, keď sa stala smrť na vykúpenie z prestúpení za prvej zmluvy, dostali zaslúbenie večného dedičstva“ (Žid. 9:15). Sotva si vieme predstaviť, čo všetko zahŕňa toto „večné dedičstvo“, ale sme o tom uistení. Pri obrátení bol každý z nás „zapečatený Svätým Duchom zaslúbenia, ktorý je závdavkom nášho dedičstva až do vykúpenia získaného vlastníctva“ (Efež. 1:13-14). Nikdy sa to neskončí a všetko sa to deje prostredníctvom [Jeho smrti].

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

(12)

STRÁŽENÍ BOŽOU MOCOU

David Petterson

Otázka bezpečnosti veriaceho človeka by nás trápila až do posledného dychu, keby táto bezpečnosť akokoľvek závisela od nás. Mohli by sme sa obávať, že sa nám nepodarí „vydržať až do konca“. Čo ak tesne pred smrťou ochabneme vo svojej viere? Čo ak sa v posledných chvíľach pošmykneme bez akejkol'vek príležitosti na pokánie? Zmeškali by sme potom alebo a ponorili by sme sa do pekla? Ak by spasenie záviselo od nás, mali by sme plné právo na obavy. V skutočnosti by sme boli beznádejní. Peter nám však hovorí, že: „ktorí ste Božou mocou strážení vierou cieľom spasenia“ (1. Pet. 1:5). Nie sme poučení, aby sme robili to, čo nás ochráni, ale skôr sme povzbudiví, aby sme poznali, kto nás ochraňuje.

W AK BY SPASENIE ZÁVISELO OD NÁS, MALI BY SME PLNÉ PRÁVO NA OBAVY.

Strážca

Písmo nám hovorí, že Božia moc je taká veľká, že slovo z Jeho úst vyvolalo k jestvovaniu usporiadaný svet. V 1. knihe Mojžišovej sa nachádza refrén: „A Boh povedal: Nech je... a stalo sa.“ Božia moc sa prejavila v súde sveta potopou za Noachových dní, pri Červenom mori v Mojžišových dňoch, dokonca aj pri zastavení slnka v Jozuových dňoch. Boh, ktorý dokáže zastaviť tlmy levov,

premeniť vodu na krv, utíšiť prudké búrky a vzkriesiť mŕtvych k životu, je vo Svojej moci skutočne neobmedzený. Vskutku, niet väčšej moci, než je tá Jeho. Aké povzbudivé je uvedomiť si, že nás veriacich udržiava moc nášho všemohúceho Boha. Ani ľudská vôľa (vrátane našej vlastnej osobnej vôle), ani Satanova moc nemôžu premôcť Toho, ktorý chráni Svojich vlastných!

W VSKUTKU, NIET VÄČŠEJ MOCI, NEŽ JE TÁ JEHO.

Zachovaní

Prvé slovo verša je „ktorí“ a poukazuje na tých, ktorí boli „znova splodení cieľom živej nádeje“ (v. 3). Tí, ktorí sa znovu narodili, majú aj neporušiteľné, nepoškrvniteľné a neuvädnutelné dedičstvo, ktoré je pre nich zachované (v. 4). Dedičstvo je teda „zachované“ pre dedičov a dedičia sú „zachovaní“, aby toto dedičstvo získali.

Ako sme sa stali dedičmi? Ako sme sa znovu narodili? Čo sa stalo, že teraz môžeme povedať, že sme zachovaní Božou mocou? Peter hovorí, že to bolo „skrže vieru“ (v. 5). Nie sme zachovaní naším vereníím, sme zachovaní Božou mocou, požehnaním, ktoré sme dostali, keď sme sa znovu narodili „skrže vieru“. Viera Krista priniesla spasenie, takže teraz sme pod Božou ochrannou rukou a čaká nás dedičstvo.

Sú ľudia, ktorí učia, že slovné spojenie „skrze vieru“ znamená, že od verenia veriaceho závisí, či bude zachovaný Božou mocou. Ak by to bola pravda, v čom je Božia zachováajúca moc vôbec prospešná? Ako sme zachovávaní a pred čím? Ak Božie spasenie nezahŕňa to, že som zachránený sám pred sebou, na čo je vôbec dobré? Buď je to Boh, alebo my; nie oboje. Ak sa máme zachovať svojím verením, je to beznádejné, pretože naše telo je slabé a naši nepriatelia (satan a tento svet) sú mocní.

**AK SA MÁME ZACHOVAŤ SVOJÍM
VERENÍM, JE TO BEZNÁDEJNÉ,
PRETOŽE NAŠE TĚLO JE SLABÉ A
NAŠI NEPRIATELIA (SATAN A TENTO
SVET) SÚ MOCNÍ.**

Udržanie

Čo znamená byť „zachovaný“? Grécke slovo phroureo je vojenský výraz pre stráženie alebo ochranu. Spôsob, akým je použité v liste Galatánom 3:23 a vo Filipänom 4:7, viedol komentátora Waynea Grudema k záveru: „Kontexty ukazujú, že toto slovo môže znamenať ako „chránený pred útekou“, tak aj „chrániť pred útokom“, a možno sa tu myslia obidva druhy ochrany: Boh stráži veriacich vnútorne a chráni ich pred vonkajšími útokmi. Žiadna vonkajšia sila nás teda nemôže vytrhnúť z Božej ochranej ruky, ani žiadne osobné zlyhanie nemôže spôsobiť, že Boh poľaví vo Svojej ochrane, prestane chrániť.“

Okrem toho slovo „stráženy“ je prítomné príčastie, ktoré vyjadruje zmysel, že sme „neustále strážení“. Nikdy nenastane okamih, keď by Boh zanechal Svoju stráž. Sme Ním neustále strážení. Peter dodáva, že toto stráženie nás vedie až ku konečnému spaseniu („pre spasenie pripravené zjaviť sa v poslednom čase“, Darby). Konečné spasenie sa vzťahuje na

„celý súhrn toho, čo pre nás Boh pripravil, na užívanie nášho dedičstva“ (C. E. B. Cranfield). Nie je teda žiadna možnosť, ako by mohla Božia ochrana niekedy skončiť.

Milujem slová vynikajúcej piesne Williama Blanea:

*V bezpečí, v bezpečí, v bezpečí;
Moje obavy sú zmietnuté preč.
V slabosti k svojmu Bohu sa upínam,
Hoci nepriatelia sú silní, pokojne spievam,
V bezpečí, v bezpečí.*

*Chránený Jeho mocou,
Nech už je nebezpečenstvo nižšie
Sila všemohúceho Božieho ramena
chráni moju dušu pred každou škodou,
Chránená Jeho mocou.*

*Chránená po celú cestu,
Až do dňa spásy,
Jeho mocná láska nikdy nevychladne,
Ani Jeho mocný stisk nepovolí,
Na celej ceste.*

Aká by mala byť naša reakcia na pravdu o tom, že sme večne v bezpečí? Odpoveďou určite nie je odhodlanie hrešiť. Mali by sme reagovať chválou („Požehnaný Bôh a Otec nášho Pána Ježiša Krista“, v. 3). Neprekvapuje, že by sme mali reagovať s radosťou („v čom to plesáte“, v. 6). Ako vhodné je reagovať aj láskou k samotnému Spasiteľovi („ktorého, keď ho aj neznáte podľa tela, milujete“, v. 8).

Túto sériu o večnej istote zakončíme opätovnou otázkou: „Nakoľko som v bezpečí?“ Som v úplnom bezpečí, pretože môj Boh je mocný ma zachovať. Som v istom bezpečí, pretože Jeho zaslúbenia sú isté. Som v bezpečí, pretože On je verný (2. Tim. 2:13), aj keď ja nie som. Jediný spôsob, ako si môžem byť istý spasením je, že ho nadobudnem milosťou a udržujem milosťou. Inak nemôžem mať nikdy žiadnu istotu. Vďaka Božej milosti som v bezpečí. Ste v bezpečí aj vy?

KORENE

A. J. Higgins

Žalmy využívajú poetický jazyk Žk vyjadreniu duchovnej pravdy živým a zrozumiteľným spôsobom. Aj Pavel vo svojich listoch často používal obraznú reč. V Žalme 1. sa dozvedáme, že to, čo robilo človeka, o ktorom sa hovorí v prvom verši, takým výnimočným, bola jeho záluba v Božom slove (v. 2). Tento vzťah k Písmu je prirovnaný k hlbokým koreňom stromu, ktoré zapustil pri vodných potokoch. Pavel v liste Kološanom hovorí o tom, že veriaci sú „zakorenení“ v Kristovi a z Neho dostávajú duchovnú výživu a pevnosť svojej viery (Kol. 2:7).

V Žalme 1 je obrazom potok, riečisko, v liste Kološanom pôda. Zobrazujú veriaceho, ktorý zapustil korene v Krista a čerpá z Neho všetko potrebné pre každodennú silu a rast. V Žalme 1. je to Zákon Hospodinov, Písmo. V liste Kološanom Osoba, vtelené Slovo, s ktorým môžeme udržiavať spoločenstvo len prostredníctvom napísaného Slova. Čítajte, premýšľajte nad Božím slovom!

Skryté a viditeľné

K metafore „koreňov“ neodmysliteľne patrí skutočnosť, že ich nie je vidieť na povrchu. Pre pozorovateľa sú neviditeľné. Tým sa zdôrazňuje, že existuje skrytý život s Bohom, ktorý nie je viditeľný pre ostatných. Znamená to čas strávený s Pánom, ďaleko od techniky a hlučného sveta, v ktorom žijeme.

Neviditeľné korene majú svoj viditeľný prejav: Žalm 1. nám pripomína ovocie, ktoré strom donáša svojim časom. List Kološanom 2:7 hovorí o „rozhojňovaní sa viery ďakovaním“. Výsledkom neviditeľného života s Pánom bude ovocie s vôňou, ktoré bude všetkým zjavné.

Uprostred požiadaviek stredoškolského života, univerzity, podnikania a rodiny si každý z nás musí vypestovať disciplínu každodenného času stráveného osamote s Bohom. Korene potrebujú čas, aby sa rozvíjali a prehlbovali. Žite pri potoku!

Bezpečnosť a stabilita

Napokon, obraz koreňov naznačuje stabilitu a istotu. Hoci Žalm 1. opisuje večné dôsledky „bývania pri vodných tokoch“, keď dáva do protikladu strom, ktorý je zakorenený, a plevy, ktoré sú rozháňané vetrom, pre veriacich je tu zaslúbenie, že tí, ktorí sú zakorenení v spoločenstve s Kristom, poznajú stabilitu uprostred vetrov doktrín a trendov v spoločenskom i náboženskom svete. Sú „upevnení vo viere“ (Kol. 2:7), ako boli vyučovaní. To nie je odmietanie zmien z tvrdohlavosti. Tvrdohlavosť nie je duchovná cnosť. Zmena však musí byť vždy v rámci Božieho slova a nemala by sa riadiť zmenami v spoločnosti. To znamená „poslúžiť rade Božej vo svojom pokolení“ (Skut. 13:36).

Pojem bezpečnosti je nedeliteľne spojený s obrazom „koreňov“, „zakorenený“, ak použijem tento výraz. Táto bezpečnosť zahŕňa nielen večnú bezpečnosť, ale aj tú, ktorá každému veriacemu tak dobre slúži uprostred mnohých skúšok viery v rôznych pokušeniach, ktoré na nás útočia. Na inom mieste v liste Kološanom Pavel píše o tých, ktorí sa „neuchýlili od nádeje evanjelia“ (1:23).

Máme na výber byť buď zakoreneným stromom, alebo hnanou plevou. Čím by ste chceli, aby bol váš život?

EVANJELIUM: PÄŤ SLOV OD BOHA

„LEBO KRISTUS ZOMREL ZA BEZBOŽNÝCH“

Jack Gould

Biblický verš: „Lebo ... Kristus zomrel za bezbožných“, ktorý sa nachádza v liste Rimanom 5:6, nám okamžite vyvolá v myslí niekoľko otázok, na ktoré bude potrebné odpovedať. Smrť Pána Ježiša Krista vystupuje do popredia ako najväčší historický čin, ktorý sa kedy odohral. Stojí medzi večnosťou minulosťou a večnosťou budúcou ako jediná nádej pre ľudstvo na odpustenie hriechov a na prijatie u Boha. Venujme niekoľko minút bližšiemu pohľadu na náš text.

Kto je Osoba, ktorá zomrela? Kristus zomrel. Biblia úplne jasne hovorí, že Ten, ktorý zomrel, nebol len obyčajný človek. Je to večný Boží Syn, Pán Ježiš Kristus. Boh Ho poslal na náš svet prostredníctvom narodenia z panny. Bol úplne bez hriechu a neschopný zhrešiť. Napriek tomu to bol On, kto bol ukrižovaný pred bránami Jeruzalema. Je to Kristus, kto zomrel.

Náš biblický verš však rozpráva viac o tomto príbehu spasenia a vyslobodenia. Za koho Kristus zomrel? Zomrel za ľudí,

**|| BOH JE SVÄTÝ A SPRAVODLIVÝ, MY
SME NESVÄTÍ A NESPRAVODLIVÍ.**

za bezbožníkov. Výraz „bezbožní“ sa mnohým môže zdať nepekný a neúctivý. Musíme však pochopiť, že takto nás nazýva Boh. Vystihuje náš duchovný stav, v ktorom sa nepodobáme Bohu. Boh je svätý a spravodlivý, my sme nesvätí a nespravodliví. Pochopenie toho, kto zomrel a za koho zomrel, rýchlo vyvolá ďalšiu otázku.

Aký je cieľ Kristovej smrti? Jadrom evanjeliového príbehu je pravda o nahradení. Je tu Jeden, Kristus, ktorý zomrel namiesto iných, bezbožných. V našom texte nesmieme prehliadnúť prostredné slovo. Niekomu sa môže zdať nepodstatné, alebo nedôležité. To slovo je „za“. V Kristovej smrti na kríži je univerzálne ustanovenie. Toto ustanovenie urobíte osobným pre seba vtedy, keď si uvedomíte, že ste bezbožný, za ktorého Kristus zomrel, a prijmete Ho osobne za svojho Spasiteľa. On, Bezhríšny, vzal na seba trest, ktorý prináleží mne, hríšnemu, a Boh bol spokojný s Kristovou obeťou za mňa. Toto je Boží spôsob, ako sa spravodlivo vysporiadať s naším hriechom a ponúknuť nám odpustenie, prijatie u Boha a domov v nebi.

Keď sme sa zamýšľali nad týmto ohromným výrokom pozostávajúcím len z piatich slov, nemohli sme tento článok uzavrieť bez toho, aby sme neuviedli skutočnosť, že vďaka Bohu, rovnako isto, ako Kristus zomrel za bezbožných, aj vstal z mŕtvych. V biblickom príbehu evanjelia je vám na základe skutočnosti Kristovej smrti a vzkriesenia ponúknutá spása a odpustenie vašich hriechov.

Vzhľadom na takúto lásku, ako by ste sa mohli obrátiť chrbtom k Bohu a ku Kristovi, ktorý zomrel? Dôverujte mu teraz a poznajte, že vaše hriechy sú odpustené.

**|| DÔVERUJTE MU TERAZ A
POZNAJTE, ŽE VAŠE HRIECHY SÚ
ODPUSTENÉ.**

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

(12)

JEJ ZACHOVANIE (3)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

VEzdrášovi 8:33-34 sa píše o slávnostnom dni, ktorý prežilo 12 z kniežat kňazov, ktorí sa vrátili s Ezdrášom z Babylonu. V ich tábore pri rieke Ahave, pred začiatkom cesty do Jeruzalema im bola zverená veľká zodpovednosť. Ezdráš odvážil každému „striebro a zlato a tie nádoby, obeť to pozdvihnutia domu nášho Boha, ktorú obetovali kráľ a jeho radcovia a jeho kniežatá a celý Izrael, všetci, ktorí sa tam našli“ (v. 25) a bez okolkov im načrtoľ podstatu ich zodpovednosti: „Vy ste svätí Hospodinovi, i tie nádoby sú sväté, a striebro a zlato je dobrovoľná obeť, daná Hospodinovi, Bohu vašich otcov. Pozorujte a strážte to, dokiaľ to neodvážite pred kniežatami kňazov a Levitov a pred kniežatami otcov Izraela v Jeruzaleme, v komorách domu Hospodinovho“ (v. 28-29). Cesta sa skončila a nastal deň zúčtovania. Jeden po druhom sa vydali na cestu do chrámu a odovzdali svoje bremeno, aby ho Meremot pod pozorným dohľadom Eleazára, Jozabada a Noadiáša odvážil a výslednú váhu - ukazovateľ ich verného správcovstva - písomne zaznamenal.

Ale čísla, ktoré Eleazár uviedol, boli viac než len indexom ľudskej vernosti. Boli aj svedectvom vernosti Boha, ktorého ruka zachovala vracajúcich sa Židov a ich drahocenný náklad na dlhej ceste späť do Jeruzalema. Ezdráš s rozkošnou a celkom zrozumiteľnou úprimnosťou priznáva svoje obavy z cesty a svoj pocit závislosti od Božej ochrany: „A vyhlásil som tam pôst, pri rieke Ahave, aby sme sa ponížovali pred svojím Bohom hľadajúc od neho priamu cestu pre seba, pre svoje deti a pre všetko svoje imanie. Lebo som sa hanbil žiadať od kráľa vojsko a

jazdcov, aby nám pomáhali brániť sa proti nejakému nepriateľovi na ceste, lebo sme boli povedali kráľovi, že ruka nášho Boha je nad všetkými tými, ktorí ho hľadajú, na ich dobré“ (v. 21-22). Božia ruka nezlyhala, „vytrhla ich z ruky nepriateľa a úkladníka na ceste“ (v. 31) a Izraeliti prešli pomedzi nepriateľov bez straty svojho pokladu.

Táto slávnostná scéna v mnohom rezonuje s našou skúsenosťou. Ako veriacim nám boli zverené niektoré veľmi cenné bremená. Boh nám pridell všetok čas, talenty a duchovné dary a jedného dňa bude naše hospodárenie s každým z týchto vzácnych darov preskúmané a prehodnotené, čo bude našim večným ziskom alebo stratou. No udalosti zaznamenané pre naše poučenie v tejto Ezdrášovej kapitole sú tiež veľmi konkrétnou ozvenou Pavlovho napomenutia v 2. Tim. 1:12-14: „Viem, komu som uveril, aj som presvedčený, že má moc ostrážiť to, čo uložil u mňa, do tamtoho dňa. Za vzor zdravých slov maj tie, ktoré si počul odo mňa vo viere a láske, ktorá je v Kristu Ježišovi. Krásne u teba zložené imanie stráž a zachovaj Svätým Duchom, ktorý prebýva v nás“.

Nie každému vykladačovi Písma je hneď jasné, že všetky tieto verše sú o zachovávaní Božej pravdy. Nemálo z nich videlo vo verši 12 odkaz na Pavlov život v službe, ktorý bol zverený Bohu a zachovaný Ním pre preskúmanie a odmenu v „onen deň“. V kontexte je však odkaz na apoštolo vo učenie, a to sa stáva jasnejším, keď si uvedomíme, že slovné spojenie „čo som mu zveril“ prekladá jediné grécke slovo paratheke (vklad). Pavel používa

príbuzné sloveso, aby hovoril o Božom zjavení v 1. Tim. 6:20 („ostríhaj imanie, ktoré ti je zverené“); 2. Tim. 1:14 („Krásne u teba zložené imanie stráž“) a 2. Tim. 2:2 („zver to “). Po zavedení tohto použitia je nepravdepodobné, že by Pavel teraz použil ten istý výraz na svoj život a službu, najmä keď kontext skôr uprednostňuje odkaz na zjavenie. Z tohto dôvodu niektorí vykladači vykladajú slová „moje zverené“ ako odkaz na zjavenie, ktoré Pavlovi zveril Boh.

Tento výklad však nie je bezproblémový. Pavel hovorí o „mojom vklade“, čo sa zdá byť trochu zvláštny výraz na opis niečoho, čo mu zveril Boh – bol by to Boží vklad, nie Pavlov, podobne ako peniaze na mojom sporiacom účte sú mojím vkladom, nie vkladom banky. Táto ťažkosť sa však vytratí, keď pochopíme, že Pavel hovorí o zjavení, ale presnejšie, hovorí o vklade Božej pravdy, ktorý on, Pavel, zveril Timoteovi. Pavel v týchto veršoch stavia Timotea do podobnej pozície, do akej Ezdráš postavil Šerebijáša, Chašabijáša a ich bratov. Zveruje mu vklad, ktorý má väčšiu hodnotu ako všetko bohatstvo Babylonu, a na Timoteove plec kladie úžasnú (v pravom zmysle slova) zodpovednosť. Timoteus má „pevne držať“ (v. 13), „strážiť a zachovať“ dobrý vklad, ktorý mu bol zverený (v. 14).

A toto nie je len zodpovednosť Timotea. Každý z nás je zodpovedný za to, aby sme pevne držali pravdu Božieho slova a chránili ju pred útokmi nepriateľa na ceste. A pretože je to naša zodpovednosť, patrí sa, aby sme pochopili, čo všetko je spojené s ochranou vzácneho vkladu, ktorý nám bol zverený do rúk. Najprv musíme pochopiť jeho hodnotu. Kňazi z Ezdráša 8 pochopili, že neprevážajú obyčajný náklad. Prevážali nádoby z drahého kovu, ktoré mali značnú materiálnu hodnotu. Ešte dôležitejšie však bolo, že niesli nádoby určené na službu Bohu.

Prevážanie takého cenného nákladu si vyžadovalo opatrnosť a sústredenie.

Nemohlo sa s ním zaobchádzať ako s akýmkoľvek nákladom. Bolo by dobré, keby sme si uvedomili hodnotu dedičstva, ktoré nesieme. Nie je to len zhluk názorov, vrece tradícií alebo vrece náboženských náuk. Je to Božia pravda zjavená v Božom slove a nikdy by sme s ňou nemali zaobchádzať ležérne alebo bezstarostne.

Pochopenie hodnoty vkladu je nevyhnutné pre stráženie Pravdy. Samotné pochopenie však nestačí. Šerebiáš a jeho kolegovia mohli sedieť celý deň a premýšľať o hodnote svojich podielov, ale nikdy by nemohli splniť svoju zodpovednosť bez toho, aby sa jej chopili. Pre nás je uchopenie Božieho slova nevyhnutným predpokladom na ochranu Božieho slova. Nemôžeme brániť to, čo nedržíme. Takže máme zodpovednosť spoznať Bibliu a uchopiť pre seba. Iba opakovanie učenia iných nie je dostatočné; musíme byť ako Timoteus, ktorý sa „naučil“ a „bol uistený“ o Pravde (2. Tim. 3:14). Ale azda najdôležitejším aspektom stráženia Pravdy je závislosť na Bohu. Ezdráš si to uvedomoval a hoci s obavami, vyhol sa vojenskému sprievodu v prospech Božej ochrannej ruky. Pavel dôveroval tomu istému Bohu. Hoci si Timotea vysoko vážil a veril v jeho znalosť Pravdy, nespoliehal sa len na Timotea. Vedel, komu uveril, a bol plne presvedčený o jeho schopnosti zachovať jeho vklad až do konca, až do úsvitu „toho dňa“. Timoteus si mal uchovať vklad nie vlastnými schopnosťami, ale „Svätým Duchom, ktorý prebýva v nás“ (v. 14).

Stále sa nachádzame na nepriateľskom území, stále sú na ceste nepriatelia. Nesieme náklad nevyčísliteľnej hodnoty. S Božou pomocou a mocou Jeho Ducha Svätého ho nesme, aby to, čo odovzdáme nasledujúcej generácii, bolo „rovnaké“ ako to, čo sme dostali (2. Tim. 2:2), a aby „v ten deň“, keď budeme stáť pred Božou tvárou, Božie váhy ukázali, že sa nestratila ani unca.

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA

(8)

Clive Barber

Ked' uzatvárame tento krátky seriál Ko úžasných Božích skutkoch, nesmieme sa zaobísť bez témy spasenia. Pri premýšľaní nad Písmom zistíme, že Božie spasenie má širší rozsah. Ak budeme sledovať použitie týchto slov, nájdeme ich v mnohých rôznych situáciách týkajúcich sa nášho duchovného, fyzického, emocionálneho, mentálneho a morálneho blaha v súvislosti s časnosťou a večnosťou. Dozvedáme sa, že téma spasenia v Biblii je oveľa viac, než len únik pred ohňom z pekla. Anglické slová „salvation/saved/save“ treba definovať a rozlišovať podľa kontextu, pretože falošní učitelia prekrúcajú Písmo tak, aby vyhovovalo ich zlým zámerom (2. Pet. 3:16). Jednoduchým príkladom je text z 1.Tim. 2:15, ktorý bol zneužitý v snahe učiť, že večné spasenie sa získava dobrými skutkami. S týmto vedomím sa zamerajme na trojitý aspekt spasenia, ktorý je zdôraznený v týchto pravdách: Ospravedlnenie (minulosť), posvätenie (prítomnosť) a oslávenie (budúcnosť). V každom prípade zistíme, že je do toho úzko zapojené celé božstvo.

Ospravedlnenie a tri božské osoby

Lukáš 15 obsahuje jedno z najúžasnejších podobenstiev, aké kedy Pán povedal. Je veľmi dôležité si všimnúť, že je to jediné, ale trojčlenné podobenstvo. Náš Pán v ten deň Svojim poslucháčom odovzdával mnoho ponaučení, ale azda najdôležitejšie bolo znázornenie pôsobenia celého božstva na ospravedlnenie hriešnika. Pastier, ktorý ide za stratenou ovcou, „kým ju nenájde“, názorne znázorňuje, kam až by zašiel

náš Pán Ježiš (Jána 10:11), „ktorý pre radosť, ktorá mu bola uložená, strpel kríž“ (Žid. 12:2). Stratená minca nepochybne predstavuje bezmocný stav, v ktorom sa nachádzajú hriešnici, ktorí nikdy nehládali Boha (Rim. 3:11) a sú bez nádeje a úplne stratení, okrem milostivého osvetľujúceho svetla Duchu Svätého. Je príhodné, že Otec, ktorý čaká, očakáva a túži po odpovedi jednotlivca, v okamihu pokánia uteká a objíma syna, a nedovoľuje mu povedať to, čo si vopred pripravil. Uskutočňuje sa vyznanie (Rim. 10:9) a nasleduje ďalší trojitý obraz: najlepšie rúcho načrtáva naše postavenie pred Bohom v spravodlivosti (ospravedlnenie), prsteň zobrazuje nový vzťah (zmierenie) a obuv znázorňuje zmenené správanie (posvätenie). Len na základe týchto skutočností sa zabíja tučné teľa a vstupuje do radosti zo spoločenstva; syn bol mŕtvy a opäť žije; bol stratený a je nájdený. Tento syn mohol skutočne povedať: „Bol som spasený“.

Posvätenie a tri božské osoby

Nový zákon vyhlasuje, že kresťania sú posvätení v každej osobe božstva – Otec (Júdu 1), Duch Svätý (1. Pet. 1:2) a Ježiš Kristus (1. Kor. 1:2). To znamená, že sme boli nielen pozične oddelení ako svätí pre Boha, ale aj zabezpečení, aby sa to stalo praktickou skutočnosťou. Kresťan má troch veľkých nepriateľov – telo, svet a diabla, a Biblia vyhlasuje, že nad nimi nie je možné zvíťaziť ľudským rozumom, vôľou ani fyzickou silou. Žiaľ, sféra vyznávania kresťanstva je plná skupín a jednotlivcov, ktorí sa (dokonca až do takej miery, že sa vylučujú zo spoločnosti) márne pokúšajú

dosiahnuť svätosť takými prostriedkami. V predchádzajúcich článkoch sme si všimli, že keď Boh človeka spasí, prebýva v ňom Duch Svätý, ktorý ho zapečatí ako božský majetok na večnosť. Aké mimoriadne milostivé od Boha je, že nám poskytuje Toho, ktorý je naším Učiteľom, Tešiteľom, pomocníkom a sprievodcom a ktorého poslaním je pripodobniť nás Kristovi.

Dary nám dáva každá z osôb božstva (Rim. 12; 1. Kor. 12; Efež. 4) a umožňuje nám fungovať v každej oblasti života na Božiu slávu. Otec nás vychováva (Žid. 12) a odpúšťa nám (1. Jána 1:9). Duch sa prihovára za nás (Rim. 8:26) a Syn slúži ako náš veľký veľkňaz. Milovaní, Boh nás nevysvetliteľne a mimoriadne miluje, a či už ide o telesnú (Mat. 6:26-33), duchovnú, citovú, mentálnu alebo morálnu starostlivosť, každá z osôb Trojice má po ruke dostatočnú starostlivosť. Kresťan môže povedať: „Som spasený“.

Oslávenie a tri božské osoby

Veriaci v zbore v Tesalonike boli zmätení a utrápení ohľadom budúcnosti svojich zosnulých bratov a sestier. Zmeškajú druhý príchod Krista a jeho slávne kráľovstvo? Pavel, ktorý dostal slovo od Pána, ich učil, že každý veriaci v období cirkvi spoločne vstane, aby sa stretol s Pánom v povetrí (1. Tes. 4:13-18). Každé telo bude okamžite premenené (1. Kor. 15:51-55) a utvorené tak, aby sa podobalo slávnemu telu nášho Pána (Fil. 3:21), navždy mimo dosahu hriechu (1. Jána 3:2). To, čo si Boh želal na začiatku, bude mať na konci a neúspech v každej dispensácii - období - nezabrání každej osobe božstva, aby túto veľkú spásu uskutočnila.

V prvej dispensácii Adam zlyhal, ale v poslednej Boh vyhlasuje: „A predsa som ustanovil svojho kráľa na svoj svätý vrch Sion“ (Žalm 2:6). V druhom bola prekliata zem a zlý svet zničený potopou,

ale v miléniu je kľatba zrušená a vládne spravodlivosť. V treťom svet zviela na scestie Nimrodova vláda, ale v tisícročí nastane nová vláda, v ktorej sa prejaví sedemnásobné vlastnosti Ducha Svätého (Iza. 11:2-3). Vo štvrtom prípade novo povolany izraelský národ skončí vo väzení ako otrok v Egypte, ale v tisícročí bude mať Boh Izrael na čele národov, ktorý už nikdy nebude znevažovaný. V piatom prípade bolo nemožné, aby niekto dodržal Božiu zmluvu zákona, ale v tisícročí, keď Kristus ustanovil novú zmluvu, Duch Svätý posilní jednotlivcov (Jer. 31:31-34; Eze. 36:26-27). V šiestom Cirkev znova a znova zlyhá, ale v tisícročí je predstavená ako „slávna, cirkev, nemajúca škvrny alebo vrásky, alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná“ (Efež. 5:27). Vo veľkom finále sa dvere času zatvoria a otvorí sa večný Boží deň; vstúpia doň len vykúpení všetkých čias a každá slza bude zotretá!

W

DVERE ČASU SA ZATVORIA A
OTVORÍ SA VEČNÝ BOŽÍ DEŇ;
VSTÚPIA DOŇ LEN VYKÚPENÍ
VŠETKÝCH ČIAS A KAŽDÁ SLZA BUDE
ZOTRETÁ!

„Smrti už viacej nebude ani žalosti ani krikú, ani bolesti viacej nebude, lebo prvé veci pominuli“ (Zjav. 21:4).

Milovaní, v našom jazyku nie je dostatok prídavných mien, ktoré by primerane vyjadrili dokonalosť spásy, ktorú poskytuje Boh. Každé Božie dieťa môže pozdvihnúť svoj hlas a vyhlásiť: „Budeme spasení!“ „Budeme ... rozprávať budúcemu pokoleniu chvály Hospodinove, jeho silu a jeho divy, ktoré činil.“ (Žalm 78:4) „Učinil svojim divom pamiatku: milostivý a ľútostivý je Hospodin.“ (Žalm 111:4)

SLÁVNOSTI HOSPODINOVE

(4)

SVIATOK PRVOTÍN

Jack Hay

Úvod

Zistili sme, že Veľká noc predznamenáva smrť Baránka Božieho a že sviatok nekvasených chlebov ilustruje životy tých, ktorí sú vykúpení Jeho krvou. 1. list Korintánom 5 nám pomohol pochopiť tieto pravdy. Ten istý list vysvetľuje význam sviatku prvotín: predznamenáva vzkriesenie Spasiteľa. „No, ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina tých, ktorí zosnuli.“; „prvotina Kristus, potom tí, ktorí sú Kristovi, za jeho príchodu.“ (1. Kor. 15:20,23) Účelom učenia tejto kapitoly bolo vyvrátiť tvrdenie, že „nie je vzkriesenie mŕtvych“. Hlavným bodom Pavlovho argumentu je, že keďže prijali pravdu evanjelia o Kristovom vzkriesení, bolo by v rozpore odmietnuť pravdu vzkriesenia! On je veľkým prvotným vzorom vzkriesenia, prvotinou, zárukou nášho vzkriesenia.

Prvotiny a Turíce

3. Mojžišova 23 je prerušovaná frázou: „A Hospodin hovoril Mojžišovi“. Prvá zmienka je vo verši 1, bez opakovania až do verša 9 a ďalšia vo verši 23. Tieto delenia spájajú Veľkú noc s nekvasenými chlebmi a prvé ovocie so sviatkom týždňov (Letnice). Takže hoci prvé ovocie sa objavuje počas nekvasených chlebov, súvisí to s Letnicami. Letnice predznamenávajú zostúpenie Ducha a vznik Cirkvi, takže je vhodné, že súvisia s prvotinami. Udelenie Ducha záviselo od oslávenia Pána Ježiša; „Lebo ešte nebolo Svätého Ducha, pretože Ježiš ešte nebol oslávený“ (Jána 7:39). Vzkriesený, oslávený Človek po Božej pravici poslal Tešiteľa (16:7).

Prvotiny a nekvasené chleby

Keďže sme si všimli spojitosť s Letnicami, je tiež dôležité, že snopom prvotín sa mávalo počas týždňa nekvasených chlebov. Pamätajte, že nekvasené chleby symbolizujú život veriaceho, život, ktorý by mal byť oslobodený od zhubných účinkov hriechu. Je to možné v dekadentnom svete? Je to možné len v moci vzkrieseného Krista. „Nesmierna veľkosť“ Božej moci voči nám – „čo tá nesmierna veľkosť jeho moci, vzhľadom na nás veriacich podľa pôsobenia sily jeho vlády“ (Efež. 1:19-20). Naše spojenie so vzkrieseným Kristom nám dáva silu „kráčať v novote života“ (Rim. 6:4). „Žije vo mne Kristus,“ povedal apoštol (Gal. 2:20), a v tom spočíva tajomstvo svätého života. Prvotiny a nekvasené chleby nemožno od seba oddeliť!

Sviatok pre krajinu

„Vtedy donesiete snopok prvotiny svojho žniva“. Kedy? „Keď vojdete do zeme, ktorú vám ja dám“ (3. Moj. 23:10). Prvotiny boli sviatkom pre zem. V púšti nemohla byť úroda, ale bola tu zaslúbená zem, kde úrodná pôda, ktorá nasávala nebeský dážď, prinášala hojnú úrodu.

Každoročne sa prvým snopom úrody mávalo pred Pánom; Božie záujmy musia byť na prvom mieste.

Ako milé od Boha, že dal Izraelu ďalší prísľub dedičstva! Je tiež dobré, že dáva súčasným veriacim istotu dedičstva, ktoré je „ochránené v nebesiach pre vás“ (1. Pet. 1:4). Izraelovo dedičstvo bolo pozemské,

ale naše je nebeské. Dal nám „prvotinu Ducha“ tu a teraz (Rim. 8:23), záruku mnohých požehnaní, ktoré nás čakajú pri „vykúpení nášho tela“. Pavel vyjadruje podobnú myšlienku, keď opisuje Ducha „ktorý je závdavkom nášho dedičstva“ (Efež. 1:14), súčasnú istotu budúceho požehnaní.

Mávanie snopom

Keď bol snop zozbieraný, kňaz „bude vznášať snopok pred Hospodinom, aby vám bol príjemný u Boha“ (3. Moj. 23:11). Pamätajte, že snop predznamenáva Krista vo vzkriesení, takže je znázornený ako vzkriesený človek, ktorý je predstavený v nebeských dvoroch. Božská moc Ho vzala z nehybného ležania v záhradnej hrobke priamo na vrchol slávy, „posadiac po svojej pravici v ponebeských oblastiach nad každé kniežatstvo a nad každú vrchnosť a moc a nad každé panstvo a nad každé meno, ktoré sa menuje nie len v tomto veku, ale i v budúcom. A všetko poddal pod jeho nohy a jeho dal za hlavu nado všetko cirkvi, ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý si naplňuje všetko vo všetkom“ (Efež. 1:19-23). Vošiel „do samého neba ukázať sa teraz tvári Božej za nás“ (Žid. 9:24). „Snop“ bol pred Pánom vznášaný v celej prijateľnosti Jeho osoby a diela, a pre naše prijatie.

Pánovo vzkriesenie bolo nevyhnutným pokračovaním Jeho smrti, označujúcim božské uspokojenie s tým, čo dosiahol na kríži. „Bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie.“ (Rim. 4:25) Pri obrátení sme neverili len tomu, že vstal z mŕtvych, ale že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, čo je znakom toho, že bol úplne spokojný s tým, čo sa udialo na Golgote (10:9). Hriešnik, ktorý verí, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, v podstate hovorí: „Ak Jeho obeť na kríži uspokojila Boha, je to dostatočné aj pre mňa; spočívam v tom.“ Takže obrazne povedané, snop prvotín znamenal, že všetko, čo sa stalo,

bolo pre naše „prijatie“. Jeho pokračujúca prítomnosť ako človeka v sláve zaručuje súcitný záujem v dňoch skúšok (Žid. 4:15) a potrebnú pomoc pri obnovení radosti zo spoločenstva s Otcom, ak zhrešíme (1. Jána 2:1).

Obetné dary

Mávanie snopom sprevádzali rôzne obeť. Zápalná obeť naznačuje, že Božia radosť z Jeho smrti pretrváva natrvalo v prítomnosti živého Krista v sláve. Obilná obeť dokazuje, že Jeho svätý charakter nebol smrťou poškodený, Jeho telo nezažilo skazu a svätý človek bol prenesený do neba. Ten, kto je tam, je svätý, prostý zla a nepoškvrnený (Žid. 7:26). Víno z liatej obeť symbolizuje radosť, ktorú prinieslo potvrdenie Jeho vzkriesenia. Keď išiel na kríž, bola tam „radosť, ktorá bola pred ním“ (12:2), a teraz bol pomazaný „olejom radosti“ (1:9).

Kristus ako prvorodený

Ako už bolo spomenuté, Pavlov argument v 1. Korintianom 15 je, že logicky každý, kto verí v Kristovo vzkriesenie, musí prijať všeobecný koncept vzkriesenia. Pán Ježiš je teda označovaný za „prvotinu tých, ktorí zosnuli“; Jeho ľud bude vzkriesený „pri Jeho príchode“ (verše 20-23). Malá menšina cirkvi prežije až do tej doby, aby bola vytrhnutá bez toho, aby vôbec zomrela, ale mnoho miliónov zosnulo

Jeho vzkriesenie zaručuje to naše.

a bude potrebovať vzkriesenie. Jeho vzkriesenie zaručuje to naše. On „sa aj zjavoval živý po svojom utrpení mnohými dôkazmi“ (Skut. 1:3), takže naša nádej na vzkriesenie je dobre založená na nepopierateľných dôkazoch. Ďakujeme Bohu za „Krista, prvotinu!“

VYHLÁSENIA JA SOM V EVANJELIU JÁNA

(8)

JA SOM VZKRIESENIE A ŽIVOT

Brody Thibodeau

„Lazar, náš priateľ, usnul; ale idem, aby som ho zobudil zo sna“ (Jána 11:11). Hoci táto veta mohla zmiašť Jeho učeníkov, Pán Ježiš trpezlivo pripravuje ich mysle na to, čo sa ich chystá naučiť. Plánuje ich poučiť o súcite, keď budú svedkami Jeho súcitu so sestrami v Betánii. Budú poučení o budúcich udalostiach, keď bude s Martou hovoriť o vzkriesení; navyše, ich viera bude posilnená, keď ich mŕtvy priateľ bude vzkriesený k životu. Najdôležitejšie však je, že podobne, ako udalosti súvisiace s každým iným výrokom „JA SOM“, aj táto cesta do Judei zdôrazní konkrétne cnosti Pána Ježiša a preukáže Jeho mesiášske nároky.

V týchto článkoch sa snažíme byť poučení v tej istej škole. Keď Ho budeme nasledovať z Betabary k Lazarovmu hrobu, oceníme charakter nášho Veľkňaza, keď plače s tými, ktorí plačú. Keď budeme počúvať Jeho rozhovory, všimneme si hodnotu vzkriesenia pre smútiacich a prostredníctvom prehľadu Písma sa naučíme poradie a význam vzkriesenia, pričom nikdy nezabudneme, že dôraz nie je len na život po vstaní z mŕtvych, ale na výnimočnosti Darcu života.

W

DÔRAZ NIE JE LEN NA ŽIVOT
PO VSTANÍ Z MŔTVYCH, ALE NA
VÝNIMOČNOSTI DARCU ŽIVOTA.

Marta a Mária boli presvedčené, že ich brat by nezomrel, keby tam bol Pán (verše 21, 32). Predstavujeme si ich pri

lôžku svojho smrteľne chorého brata. Bezmocné a vystrašené sa bezpochyby pýtali: Vie to Pán? Záleží mu na tom vôbec? S modlitbami zahalenými smútkom a myšliami plnými neistoty nedokázali uvažovať o vyššom ciele. Ale aký zmysel mohla mať taká bolesť a strata? Odpoveď nájdeme v Pánových slovách, ktoré vyslovil ešte predtým, ako sa vydal na východný svah Olivovej hory.

W

KEĎ SA PÁN PRVÝKRÁT DOZVEDEL
O LAZAROVEJ CHOROBE, POVEDAL,
ŽE JE TO „NA SLÁVU BOŽIU, ABY
ŇOU BOL SYN BOŽÍ OSLÁVENÝ“

Keď sa Pán prvýkrát dozvedel o Lazarovej chorobe, povedal, že je to „na slávu Božiu, aby ňou bol Syn Boží oslávený“ (v. 4). Ale bol tu aj účel, ktorý bol veľmi osobný a praktický. Keď povedal: „radujem sa“ (v. 15), netešil sa len z možnosti prejavit' Božiu moc, ale „pre vás“. V skutočnosti bola táto udalosť dovolená pre Božiu slávu a rozvoj ich viery. To je zdôraznené slovami „aby ste uverili“. Tí, ktorí stáli opodiaľ, uvideli mocné skutky a uverili, čím priniesli slávu Bohu, a tí, ktorí už boli veriaci, boli posilnení vo svojej viere a priblížili sa k Nemu (v. 15, 42, 45).

Keď sme svedkami toho, ako sa pravý Pastier stará o Svoje ovce, vidíme dva kľúče k pochopeniu základu kresťanskej útechy. Po prvé, je to súcit prejavujúci sa v osobnom kontakte medzi Utešiteľom a utešovaným; nazveme to „utešujúca

nežnosť“. Potom, pod názvom „utešujúce učenie“, sa naučíme dôležitosť zdravého učenia ako protiváhy v búrkach života.

Utešujúca nežnosť

Hoci sa Pán Ježiš stal naším veľkňazom až po Svojom nanebovstúpení, v Jeho pozemskom pôsobení môžeme vidieť náznaky Jeho kňazskej činnosti. Pri hrobe, v najväčšej „hodine núdze“, Ján odhaľuje charakter a správanie Najvyššieho Pomocníka, ktorý sa vcíti do našich slabostí (Žid. 4:15-16).

Jeho súcit je zrejmý, keď sa vnútorne znepokojil a otvorene ronil slzy (Jána 11:33, 35). Zároveň však Pán bol pohnutý hnevom. Tento spravodlivý hnev mohol byť namierený proti hriechu a smrti, alebo proti nevere divákov, ale prinajmenšom si všimneme, že Pán sám mal v tejto kríze zmiešané silné emócie. Napriek tomu, že mal dokonalú vieru a úplné pochopenie, stále prežíval smútok zo straty a súcit s pozostalými. Naučme sa byť usilovní v ochrane pred nezdravou horkosťou v našom smútku, ale tiež si dávajme pozor, aby sme sa vyhli pocitom viny, ktoré prichádzajú s nesprávnymi emóciami. Smútok so všetkou svojou sklúčenou náladou je normálny a prijateľný.

Ale nezabudnite: samotná prítomnosť nežného Učiteľa priniesla útechu smútiacim sestrám. Prišiel k nim, hovoril s nimi, plakal s nimi, povzbudzoval ich, aby verili, a modlil sa v ich prítomnosti (verše 17-42). Všetci prítomní nepochybovali o tom, že tento muž sa o nich stará, a to bolo utešujúce.

Utešujúce učenie

Hoci je súcit potrebný pri pastierstve v kríze, teraz prejdeme k tomu, čo sa často prehliada: k dôležitosti doktríny pre stabilitu v skúške. Písmo je plné tohto princípu, keďže listy Nového zákona sú plné napomenutí a utešenia založených na pevnej skale nezmeniteľnej pravdy.

V ČASE SKÚŠKY SA ZAMERIAVAME
SKÔR NA SVOJE POCITY AKO NA
SVOJ ZÁKLAD.

Často si mýlime existenciu emócií s ich prioritou. Inými slovami, v čase skúšky sa zameriavame skôr na svoje pocity ako na svoj základ. Pán Ježiš sa postaral, aby dal Marte niečo, čo prekonalo nestále pocity a poskytlo trvalý základ pre silu. Tým ničím je doktrína.

Zatiaľ čo srdce Marty bolo v hrobe s telom jej brata, Pán nasmeroval jej myseľ za hrob, aby sa zamerala na istotu budúcnosti: doslovné, telesné vzkriesenie svätých. Je pravda, že ich rozhovor je ovplyvnený okamžitým vzkriesením Lazára. Napriek tomu sa učenie o budúcom vzkriesení používa v Písme a po celé stáročia na povzbudenie veriacich, ktorí stratili svojich blízkych. Tesalonickým, ktorí sa obávali, že ich milovaní zmeškali Pánov návrat, Pavel hovorí: „Mŕtvi v Kristu vstanú najprv“ a utešuje ich týmito slovami (1. Tes. 4:16-18). A tým, ktorí boli otrásení falošným učením o mŕtvych, hovorí: „Kristus vstal z mŕtvych“ a „mŕtvi vstanú“ (1. Kor. 15:20, 52). V spojení s realitou vytrhnutia je hlavným posolstvom tohto učenia to, že vedomie vzkriesenia nám prináša úľavu v našom smútku. Ak sme presvedčení o pravde, pomôže nám to v skúške.

Svojimi slovami k Marte ide ďalej, nielen že učí podrobnosti o živote z mŕtvych, ale ukazuje, že On sám je neoddeliteľne spojený s touto doktrínou. Budúci článok sa bude zaoberať niektorými podrobnosťami, ale pamätajte si: bez Neho by vzkriesenie bolo nemožné a bez Jeho osobnej prítomnosti by sa žiadne budúce vzkriesenie neuskutočnilo. Lebo, ako prehlásil: „Ja som vzkriesenie a život“.

CESTA NA GOLGOTU

SPRAVODLIVÝ PRED NESPRAVODLIVÝMI (5)

David Petterson

Zviažu ruky tomu, kto práve uzdravil Malchusa, zažili zázračné uzdravenie, ktorého boli svedkami na vlastné oči. Len pred chvíľou bola táto skupina vojakov, ozbrojená mečmi a palicami, zrazená na zem týmto neozbrojeným mužom z Nazareta. Neuveriteľné, čo ich zrazilo na zem, bolo jednoducho slovo z Jeho úst. Keď ležali v prachu, nikdy sa necítili tak bezmocní. Teraz však aj tak pokračujú v zväzovaní Ježiša a odvádzajú Ho preč. Plnia rozkazy. Krummacher podáva svoje klasické zhrnutie tohto incidentu: „Ježiš zviazaný! Môžeme veriť svojim očiam? Všemocnosť v okovách, Stvoriteľ zviazaný stvorením; Pán sveta, zajatec svojich smrteľných poddaných! O koľko ľahšie by bolo pre Neho rozbiť tie okovy ako pre Manoachovho syna v dávných časoch! On ich však nerozbije, ale vydá sa im ako ten, kto je bezmocný a prehral.“ Vieme však, rovnako ako tí vojaci, že On určite nebol bezmocný ani porazený.

Prvou z mnohých nespravodlivostí je to, že Ježiša neobvinili skôr, ako Ho zviazali. Túto záležitosť nechali na orgány, ktoré ich poslali.

Predtým, ako začne oficiálny náboženský proces s Ježišom, je poslaný k Annášovi, svokrovi Kaifáša, vládnucemu veľkňazovi. Annáš bol veľkňazom až do svojho odvolania Rimanmi v roku 15 n. l., ale jeho vplyv na Kaifáša bol stále dosť významný. Annáš sa Ježiša pýta na jeho učeníkov, možno sa zamýšľa nad tým, akú veľkú hrozbu predstavujú a či by mohli reagovať odvetou na to, čo vládnuce orgány plánujú urobiť s Ježišom. Annáš sa však pýta aj na Ježišovo učenie. V svojej odpovedi Kristus nehovorí nič o svojich

učeníkoch, možno aby ich ochránil (pozri Jána 18:8). Ale zmieňuje sa o Svojom učení: „Ja som verejne hovoril svetu; ja som vždy učil v synagóge a v chráme, kde sa odovšadiaľ schádzajú Židia, a skryte som nehovoril ničoho. Čo sa mňa pýtaš? Opýtaj sa tých, ktorí počuli, čo som im hovoril. Vidz, tí vedia, čo som ja povedal“ (Jána 18:20-21). Annášovi sa táto odpoveď nepáči. Jeden z jeho úradníkov udrie Ježiša po tvári, ale nie je uvedený, prečo (v. 22-23). Je to len prvá z mnohých nespravodlivých rán, ktoré nevinný Kristus dostane. Stále spútaný a bez akéhokoľvek oficiálneho obvinenia je Ježiš odvedený ku Kaifášovi.

Výzva svedkom

Čakali a rokovali. Prítomný je celý Sanhedrin (Mat. 26:59), a tak Ježiš čelí najvyššiemu a najreligióznejšiemu súdu na svete. Skutočnosť, že sa zišli uprostred noci, namiesto toho, aby počkali do svitania, veľa vypovedá o ich túžbe zbaviť sa tohto muža z Nazareta. Ale aby táto skúška aspoň trochu vyzerala legálne a legitímne, musia ho obviniť z niečoho vážneho. A aby ho mohli obviniť, potrebujú svedkov.

Matúš nám hovorí, že „predstúpilo mnoho falošných svedkov“ (26:60), ale ich svedectvá sa nezhodovali. Začína sa objavovať znepokojenie a napätie. Nakoniec dvaja svedkovia vypovedajú niečo podobné. Jeden vyhlásil: „Tento povedal: Ja môžem zboriť chrám Boží a za tri dni ho vystaviť“ (v. 61). Druhý svedok vyhlásil: „My sme ho počuli hovoriť: Ja zborím tento chrám, urobený rukami, a za tri dni vystavím iný, nie rukami urobený“

(Mar. 14:58). Akákoľvek hrozba voči izraelskému chrámu je vážna záležitosť. Marek dodáva: „Ale ani takto nebolo ich svedectvo rovnaké“ (v. 59). Ani jeden zo svedkov nie je presný. To, čo Ježiš povedal, sa týkalo Jeho vlastného tela ako chrámu (pozri Jána 2:19-22), a my sa divíme, že Kristus ich neopravil. O tri dni bude význam Jeho slov zrejmy všetkým. Ale svedectvá týchto dvoch svedkov sú dostatočne podobné na to, aby sa Kaifáš postavil a oslovil obžalovaného: „Či nič neodpovedáš, čo títo svedčia proti tebe?“ (Mat. 26:62).

Ježiš mlčí. Vie, rovnako ako veľkňaz, že tieto obvinenia, hoci sú falošné, stále nestačia na to, aby Ho usvedčili. V úplnej zúfalosti Kaifáš skúša inú taktiku. Vie o Ježišových tvrdeniach (pozri Jána 10:30-33) a rozhodne sa ho zaviazat' prísahou: „Prísahou na živého Boha ťa zavazujem, aby si nám povedal, či si ty Kristus, ten Syn Boží“ (Mat. 26:63). Všetci vedia, že Kristus bude musieť dať odpoveď. Odpoveď, ktorú dá, nikdy nezabudnú.

Nárok na synovstvo

Ježiš mu odpovedá: „Ty si povedal; len vám hovorím, že odteraz uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať na nebeských oblakoch“ (v. 64). Lukáš jasne uvádza, že Ježiš sa nielen hlásil k tomu, že je prorokovaný Syn človeka, ale aj Syn Boží (22:70). V Kristovom vyhlásení, ktoré urobil pod prísahou, aplikuje na Seba dva mesiášske úryvky (Žalm 110; Dan. 7:13) a tým predpovedá Svoje vlastné vzkriesenie, nanebovstúpenie a návrat. Keď sa vráti, situácia sa obráti a títo nespravodliví vládcovia budú súdení Spravodlivým!

Obvinenie z rúhania

Pre Kaifáša a jeho spoločníkov je to príliš veľa. Začne trhať svoje kňazské rúcho. Je to nebezpečný čin, o ktorom

hovoril Mojžiš, keď rozprával s Áronom a dával pokyny o kňazstve: „ani neroztrhnite svojho rúcha, aby ste nezomreli, a aby sa nerozhneval na celú obec“ (3. Moj. 10:6). Je to len prejav Božej milosti, že hnev nepadol na Kaifáša a radu, ktorá sa zišla, aby odsúdila Božieho Syna.

Zdá sa, že dôvod roztrhnutia rúcha by bol povolený ako výnimka z Mojžišových predpisov. Ale roztrhané rúcho bolo tiež vhodným symbolom zániku židovského kňazstva (rovnako ako roztrhnutie chrámovej opony o pár dní neskôr). Bolo ustanovené kňazstvo vyššieho rádu a jeho veľkňazom sa stal Človek, ktorý práve oznámil, že zaujme miesto po Božej pravici.

Kladná odpoveď na Kaifášovu otázku, že je Synom Božím, bola považovaná za rúhanie. A tak okrem roztrhnutia svojich rúch Kaifáš oznamuje oficiálne obvinenie proti Ježišovi, obvinenie, za ktoré hrozí trest smrti (pozri 3. Moj. 24:16). „Rúhal sa; čo ešte potrebujeme svedkov? Hľa, teraz ste počuli jeho rúhanie“ (Mat. 26:65). Vyhlásili Ježiša za vinného (v. 66) a odsúdili Ho na smrť. Spravodlivosť nikdy nebola ich cieľom v tomto fiktívnom súdnom procese – ich cieľom bola Kristova smrť (pozri v. 59). Skutočné rúhanie sa práve začínalo, ale bolo to ich rúhanie, nie Ježišovo.

Výzva prorokovať

Keď je vyneseny rozsudok viny, zdá sa, že všetky zábrany v tom, ako zaobchádzajú s Ježišom, sú odhodené stranou. Obkolesia ho. Začnú na Neho pluť a udierať Ho do tváre. Keďže práve zohral úlohu proroka a vyhlásil, že „príde na oblakoch neba“, žiadajú Ho, aby „znova zohral proroka“. Zaviazu mu oči, potom sa striedajú v udieraní do tváre a žiadajú: „Prorokuj nám, Kriste, kto ťa uderil!“ (v. 68). Lukáš dodáva: „Aj mnoho iného hovorili proti nemu rúhajúc sa mu“ (22:65). Obviňujú Ho z rúhania, ale vinní sú oni sami.

Ježiš odmieta hrať túto hru. Nebude

prorokovať. Necháva ich, aby Ho týrali a trpí v tichosti.

Kaifáš netuší, že on sám bude zaznamenaný ako prorok, hoci nevedome. Už nejaký čas plánoval Ježišovu smrť, presvedčený, že nič menej ako Jeho poprava nezachráni izraelský národ pred rímskou skazou (pozri Jána 11:45-53). Vyhlasuje židovským vodcom: „nemyslíte, že nám je užitočné, aby zomrel jeden človek za ľud, a nie aby zahynul celý národ“ (v. 50). Ján dodáva: „A však toho nepovedal sám od seba, ale súc toho roku najvyšším kňazom zaprorokoval, že Ježiš mal zomrieť za národ. No, nie len za národ, ale aby aj rozptýlené deti Božie zhromaždil v jedno“ (v. 51-52). Boh použil Kaifášove slová ako

predpoveď o účinku Ježišovej smrti. A tým účinkom nebude spása od hnevu Rimanov, ale spása od hnevu Božieho.

Zamyslite sa ešte raz nad Ježišom. Tu stojí, Spravodlivý pred nespravodlivými. Bol zatknutý bez obvinenia, falošne obvinený, odsúdený na smrť za to, že tvrdil, že je tým, kým skutočne je, Synom Božím. Po tvári Mu stekajú sliny, pravdepodobne zmiešané s krvou z mnohých úderov, ktoré musel znášať. Začíname vidieť niektoré z hrozivých dôsledkov pre Toho, kto sa zaviazal ísť až na Golgotu.

„Ktorý, keď mu zllorečili, on nezlorečil; keď trpel, nehrozil, ale porúčal tomu, ktorý spravodlivo súdi“ (1. Pet. 2:23).

VELKÉ TEXTY EVANJELIA V LISTE GALAŤANOM

GALAŤANOM 2 : 16

David Richards

„**M**ysme boli ospravedlnení z viery Kristovej a nie zo skutkov zákona pretože zo skutkov zákona nebude ospravedlnené nikto telo“ (Gal. 2:16).

Nedosiahnuteľný štandard

Zákon, o ktorom sa hovorí v uvedenom verši, je Mojžišov zákon, inak známy ako zákon Hospodinov, ktorý je pre nás zhrnutý v Desiatich prikázaniach (2. Moj. 20). Zákon je Božím dokonalým morálnym štandardom. Jakob nám hovorí: „Lebo ten, kto by zachoval celý zákon a klesol by v jednom prikázaní, previnil sa proti všetkým“ (2:10). V celej ľudskej histórii je jediným človekom, ktorý dokonale dodržiaval Boží zákon, Pán Ježiš Kristus.

Nesporný fakt

Celé ľudstvo bolo poškvrnené Adamovým hriechom. „Ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim. 5:12). Boh vyhlásil každého z nás za vinného (Rim. 3:19). Mnohí sa snažili upokojiť Boha tým, že sa snažili dodržiavať Desať prikázaní. Ale zákon nám môže len povedať, čo máme robiť; nedáva nám silu to urobiť. Okrem toho sme už porušili zákon a „Bôh vyhľadáva to, čo bolo zahnané“ (Kaz. 3:15).

Nepochopiteľná láska

Hoci Boh nenávidí hriech a každého z nás uznal za vinného, čítame: „Lebo tak

miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Jána 3:16). Boh nenávidí hriech, ale miluje hriešnika, a táto láska sa vzťahuje na celý svet. Boh miluje každého človeka, bez ohľadu na to, čo urobil.

Nekonečná cena

Ale Boh nás nemôže zachrániť len preto, že nás miluje. Naše hriechy stále stoja ako bariéra medzi nami a Bohom. Preto poslal Svojho Syna na svet, aby zaplatil cenu za naše hriechy. Na kríži bol namiesto nás potrestaný Bohom Kristus. Peter to vyjadril takto: „Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu“ (1. Pet. 3:18). Aká neveriteľná láska! Boh bol ochotný potrestať Svojho

Syna a Kristus bol ochotný zaplatiť cenu, aby sme mohli byť spasení.

Potrebná odpoveď

To však neznamená, že každý je spasený. Jána 3:16 hovorí: „aby každý, kto v neho verí, nezahynul, ale mal večný život“. Otázka znie: Veríte osobne v Krista ako svojho Spasiteľa?

Úžasný výsledok

Pavel preto v Galatským 2:16 píše: „my sme uverili v Krista Ježiša, aby sme boli ospravedlnení z viery Kristovej“. Ospravedlnený v Novom zákone znamená byť zbavený všetkých oprávnených obvinení a získať dokonalé postavenie pred Bohom. Jána 3:16 nám hovorí, že v okamihu, keď uveríme v Krista, získame večný život.

GALAŤANOM 2:20

Joseph Baker

Takže ak chodíte do kostola, ste proti potratom a nie ste za homosexuálne manželstvá, potom ste kresťan? Táto otázka mi bola položená o 2. hodine ráno v nemocnici Chelsea Hospital v Michigane. Otázka bola položená úprimne. V odpovedi som vysvetlil, že byť kresťanom je niečo úplne iné, ako to, čo opísal. Z tejto interakcie som sa však naučil, že pojem „kresťan“ je zahalený politickými nečistotami a zmätený mnohými hlasmi spoločnosti. Čo to znamená byť kresťanom? Biblia, ktorá má konečnú autoritu, odpovedá na túto otázku. Keby som sa mal obmedziť na jeden verš – len jeden z 31 102 veršov v Biblii – bol by to Galatánom 2:20. Osvetľuje temnotu našej spoločnosti a v krásnej jasnosti sa z neho dá naučiť, čo znamená byť kresťanom.

V tomto verši sa osemkrát vyskytuje slovo „ja“ alebo „mňa“; hoci mnohí kresťania sa spájajú s komunitou iných veriacich, identita kresťana je hlboko

osobná. Z Galatánom 2:20 sa dozvedáme, že kresťan je osobne spojený s Kristovým krížom, kanálom Kristovho života a oddaný Kristovej láske.

„Bol som ukrižovaný s Kristom.“ Človek by mohol očakávať: „hlasujem konzervatívne“ alebo „chodím do kostola“, ale „bol som ukrižovaný“? Prečo toto? V kontexte Galatským 2 Pavel vysvetľuje, že Boží zákon ho odsúdil. Bol odsúdený na smrť, pretože nedokázal žiť podľa Božích noriem. A to isté platí aj pre nás. Biblia hovorí: „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (Rim. 3:23) a „Duša, ktorá hreší, zomrie“ (Eze. 18:20). Ale tu Pavel uvádza, že právoplatný rozsudok, ktorý ho odsúdil, nebol nejako obídený, ale bol skutočne vykonaný. Pavel bol ukrižovaný s Kristom. V slávnej jednoduchosti sa učíme, že Pán Ježiš zomrel nielen za to, čo som urobil, ale za to, kým som bol ako hriešnik. A ja som zomrel pod týmto právoplatným trestom

s Ním na kríži. Verš ďalej ukazuje, že kresťan nie je zjednotený s Kristom len v Jeho smrti, ale aj v Jeho vzkriesení. Kresťan bol vzkriesený do „nového života“ (Rim. 6:4). Žije nový človek; v skutočnosti je to sám Kristus, ktorý žije prostredníctvom tohto nového muža alebo ženy. To je to, čo hovorí náš verš: „Žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus“. To je to, čo znamená byť kresťanom – niekto, kto zomrel pod trestom zákona s Kristom a teraz je vzkriesený v novom živote s Kristom.

Kresťan teraz žije skrze Neho.

Na konci tohto verša Pavel uvádza, že tento nový život sa nežije skutkami, aby sme si zaslúžili Božie prijatie, ale je to život vo viere človeka, ktorý už Božie prijatie získal. Bol som slobodne prijatý, lebo som bol zjednotený s Kristom. „Starý človek“, ktorým som kedysi bol, je mŕtvy a preč, a teraz je tu nový človek, a to všetko preto, že „Syn Boží ... ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa“. „Čo je kresťan?“ Zamyslite sa nad Galaťanom 2:20!

GALAŤANOM 3:13

Kory Crawford

„Kristus nás vykúpil spod zlorečenia zákona tým, že sám sa stal za nás zlorečenstvom, lebo je napísané: Zlorečený každý, kto visí na dreve“ (Gal. 3:13).

Kliatba a strom. Musíme sa vrátiť na samý začiatok ľudstva, priamo do stredy raja, aby sme zistili, kde to všetko začalo. Bolo tam množstvo stromov – stromov všetkých veľkostí, farieb a plodov. Ale bol tam jeden strom, ktorý mal jedinečný význam, strom, ktorý Boh stvoril, aby naučil ľudí poslušnosti a báni pred Pánom. Bol to strom poznania dobra a zla. Boh povedal Adamovi a Eve, aby z neho nejedli; neposlušnosť znamenala istú smrť. Nevieme, aký vysoký alebo široký bol, ani akú farbu alebo veľkosť mali jeho plody. Ale mal veľký význam. Bola to Adamova reakcia na tento strom, zjedenie jeho plodu, čo viedlo k vstupu hriechu do sveta a smrti kvôli hriechu. Kdekoľvek sa dnes nachádzate vo svete, dôsledky toho, čo sa stalo pri tomto strome, sú veľmi reálne. Choroby, rozpadnuté rodiny, zlomené srdcia atď. sú všetko zrejme dôsledky vstupu hriechu do sveta.

Nakoniec bol do sveta zavedený Boží zákon. Človek mohol pochopiť, ako veľmi zlyháva v napravovaní toho, čo bolo pri tom strome zničené. Biblia v skutočnosti

hovorí: „Lebo skrze zákon poznanie hriechu“ (Rim. 3:20). Pretože hrešíme, umierame; kliatba prináša smrť. Môžeme sa pokúsiť splniť Boží zákon sami, ale Biblia nám hovorí, že ak „dodriavame celý zákon, ale zhrešíme v jednom bode“ (Jak 2:10), sme vinní zo všetkého a zaslúžime si smrť toho, kto je prekliaty.

Teraz zväzte to isté prekliatie, ale iný strom – v skutočnosti kríž. My, vo svojom vinnom, žalostnom stave, stojíme odsúdení pred Bohom a zaslúžime si smrť, smrť spravodlivú odplatu pre toho, kto je prekliaty. Ale v obrovskom milosrdenstve a nezmerateľnej milosti prišiel niekto a zaplatil naše výkupné, našu cenu za vykúpenie, niekto, kto povedal: „Zomriem smrťou, ktorú si zaslúži tento zlorečený“. A bolo to mimo mesta Jeruzalem, pred asi 2000 rokmi, keď svätý, bez zla, bezhriešny Syn Boží, Ježiš Kristus, zaplatil výkupné. Stal sa zlorečenstvom za nás tým, že zomrel smrťou vyhradenou pre tých, ktorí sú prekliati. Zákon stanovoval: „Zlorečený každý, kto visí na dreve“. Hoci sám nemal žiadny hriech, zaplatil v plnej výške cenu, ktorú Boží zákon vyžaduje za naše hriechy. Visel na krutom dreve a znášal posmešky a rúhania ľudí, ich hanbu a plúvanie. Ale čo je dôležitejšie, v troch najtemnejších hodinách v dejinách tohto sveta vzal na

seba Boží svätý hnev. A teraz namiesto prekliatia ponúka požehnanie. Keď zaplatil cenu vykúpenia, ponúka vám oslobodenie od otroctva hriechu a prekliatia zákona. Aké požehnané bude v budúcom dni

navždy prebývať tam, kde je strom života! „A nebude viac ničoho zlorečeného, a trón Boží a Baránkov bude v ňom, a jeho sluhovia mu budú svätoslúžiť“ (Zjav. 22:3).

GALAŤANOM 3:22

Joel Joyce

Už ste sa niekedy ocitli vo väzení? Možno to nebolo fyzické väzenie, ale väzenie iného druhu – depresia, strach, zlovyk, nežiaduce myšlienky, dlhy atď. Cítili ste sa uväznení a nemali ste žiadnu možnosť sa oslobodiť. Biblia nás učí, že všetci sme duchovne uväznení. V liste Galaťanom 3:22 čítame: „Ale Písmo zavrelo všetko pod hriech, aby zaslúbenie z viery Ježiša Krista bolo dané veriacim“.

Toto je všeobecné tvrdenie, ktoré nepripúšťa žiadne výnimky – „všetko podrobené hriechu“. Vždy si vieme predstaviť ľudí, ktorí sú na tom horšie ako my, ale Biblia nás všetkých zaraďuje do jednej kategórie – „podrobených hriechu“. Všetci sme pod jeho mocou a odsúdením.

Mnoho ľudí sa mylne domnieva, že Boh dal Mojžišov zákon, aby nám ukázal, ako máme žiť, aby sme sa snažili dodržiavať ho a získali tak večný život. Opak je pravdou. Boh dal zákon, aby sme si uvedomili svoj hriech a to, ako veľmi zaostávame za Jeho spravodlivosťou, nie ako prostriedok na dosiahnutie spravodlivosti (pozri Rim. 3:20). Zákon bol daný, aby nám ukázal, že sme väzňami hriechu a potrebujeme Spasiteľa, ktorý nás oslobodí od nášho hriechu.

Než Boh dal Mojžišovi zákon, dal sľub Abrahámovi. Sľúbil, že jedného dňa budú všetky národy požehnané prostredníctvom jedného z Abrahámových potomkov (Gal. 3:8). Tým potomkom je Kristus (v. 16). Boh nepovedal, že prostredníctvom zákona, ktorý dal Mojžišovi, budú národy požehnané, ale prostredníctvom osoby, Ježiša Krista. Zákon nemôže priniesť

požehnanie, len prekliatie (odsúdenie), pretože nemôžeme dodržať zákon. Ale Kristus nás vykúpil z prekliatia zákona tým, že sa stal zlorečenstvom za nás (v. 13). Na kríži Boh odsúdil Krista za hriech, hoci on sám žiadny nemal, aby sme mohli uniknúť súdu a namiesto toho prijať požehnanie Abraháma.

Čo je požehnanie Abraháma? Po prvé, je to vyhlásenie za spravodlivého pred Bohom (v. 8). Keď sme uväznení pod hriechom, stojíme pred Bohom ako vinníci, ale podobne ako Abrahám môžeme dostať spravodlivé postavenie pred Bohom a byť oslobodení z tohto uväznenia. Po druhé, požehnaním Abraháma je prijatie Ducha Svätého, ktorý nám dáva duchovný život, večný život (v. 14). Keď sme pod hriechom, sme duchovne mŕtvi a potrebujeme život. Duch Svätý je ten, kto dáva život.

Ako sa prijíma toto zaslúbené požehnanie? Prijíma sa rovnakým spôsobom, ako Abrahám prijal zaslúbené požehnanie – „Tak ako Abrahám uveril Bohu, a počítalo sa mu to za spravodlivosť“ (v. 6). Aj my prijímeme zaslúbenie vierou, ako hovorí náš verš: „aby zaslúbenie z viery Ježiša Krista bolo dané veriacim“. Viera musí byť správne vložená do Krista. Nie je dostatočné tvrdiť, že máme vieru. Viera v čo? V seba samého, svoje myšlienky, vyššiu moc? Nie, je to viera v toho, kto zomrel za naše hriechy, kto bol pochovaný a vstal z mŕtvych. Je to viera v jediného Spasiteľa, Ježiša Krista.

Ste dnes uväznení pod hriechom? Alebo ste boli oslobodení od viny vierou v Ježiša Krista?

GALAŤANOM 4 : 4-5

Steve Meyers

„Ale keď prišla plnosť času, poslal Bôh svojho Syna, posláho zo ženy, podrobeného pod zákon, aby tých, ktorí boli daní pod zákon, vykúpil, aby sme vzali nám určené synovstvo.“ (Gal. 4:4-5)

Židia boli podrobení Mojžišovmu zákonu. Zákon odhalil ich hriech a priniesol odsúdenie. Boh vyžadoval krv nevinného obetného baránka, aby dočasne zakryl hriech, ale obeť sa musela opakovať. Aj náš hriech nás odsudzuje (Rim. 3:23; 5:19-21; 6:23).

Zákon odhalil ich hriech, ale tiež poukazoval na to, kedy príde Vykupiteľ z neba, aby naplnil Zákon a navždy úplne odstránil dlh hriechu (Žid. 9:22; 10:12; Gal. 3:24). Pozrime sa na náš text.

„Ale keď prišla plnosť času“ – Nastal stanovený čas. 24-hodinový deň je ľudský čas, ale stanovený čas je Boží, dokonalý čas. U Boha existujú len udalosti, ktoré sa dejú presne podľa Jeho dokonalého plánu. Udalosť príchodu Ježiša na zem ako Spasiteľa sveta je ústrednou témou Božieho plánu pre ľudstvo.

„Boh poslal svojho Syna“ – Kristus je Boží jediný Syn, poslaný s určitým zámerom (Žid. 10:5). Prečo by Boh poslal Svojho jediného Syna do sveta, ktorý Ho odmietne? Telo pripravené pre Pána Mu umožnilo znášať utrpenie, pokoru a hanbu.

„Posláho zo ženy“ – Kristus navždy prijal ľudskú podstatu, ale nezriekol sa svojej božskosti (Fil. 2:7-11; Kol. 2:9; Jána 1:14). Kristus prišiel prostredníctvom nadprirodzeného počatia, ale prirodzeného narodenia. Zázrakom bolo počatie, ktoré bolo odlišné od všetkých ostatných. Ale Jeho narodenie bolo presne také isté ako narodenie každého iného človeka. Nikdy neprestal byť Bohom, ale stal sa navždy úplne človekom.

„Podrobený [alebo narodený] pod zákon“ – ešte predtým, ako Mojžiš zostúpil z hory Sinaj, izraelský národ už porušil prvé dve prikázania. Každý človek sa narodí ako hriešnik a každý z nás porušuje zákon; sme odsúdení na smrť. Ježiš sa narodil pod zákonom, ale bol jediným človekom, ktorý nezhršiel a nikdy nemohol zhrešiť, čím dokonale splnil zákon (Mat. 5:17).

„Aby ich vykúpil“ – Boh stvoril človeka, ale človek vo svojej hriešnej prirodzenosti sa vzbúril proti Bohu. Človek musel byť vykúpený (oslobodený) z otroctva hriechu (Gal. 3:13) jediným, kto bol jedinečne kvalifikovaný, ako plne Boh a dokonalý človek, aby dal Svoj život za nás (Rim. 5:12-19). Na kríži zvolal: „Je dokonané!“ (grécke tetelestai). Dlh hriechu bol úplne splatený. Boh, úplne spokojný s vykupiteľským dielom Svojho Syna, vzkriesil Ježiša z mŕtvych na tretí deň.

„Aby sme dostali synovstvo“ – Boh si želá, aby sme boli Jeho deťmi (Efež. 1:5). Prostredníctvom kríža nám Kristus umožnil dostať sa do postavenia synovstva (Rim. 8:14-19).

Pavlovou horúcou túžbou bolo, aby Galatským bolo jasné, že ospravedlnenie je možné iba vierou skrze milosť, nie skrze zákon. Božia spása je darom zadarmo, ktorý Kristus vykúpil na Golgote; my k tomu nemôžeme nič pridať. Prijmite Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a aj vy budete navždy dieťaťom živého a večného Boha.

W

BOŽIA SPÁSA JE DAROM
ZADARMO, KTORÝ KRISTUS
VYKÚPIL NA GOLGOTE; MY
K TOMU NEMÔŽEME NIČ PRIDAŤ.

GALAŤANOM 6 : 7-8

Steve Morin

„Nemýľte sa Bohu sa nebude nikto posmievať. Lebo čokoľvek seje človek, to bude i žať. Lebo ten, kto seje v svoje telo, z tela bude žať porušenie; a ten, kto seje v Ducha, z Ducha bude žať večný život.“ (Gal. 6:7-8)

Tento oddiel je časť Písma, ktorú vykladači Písma chápu dvoma rôznymi spôsobmi. Niektorí ju považujú za varovanie veriacim, zatiaľ čo iní sa domnievajú, že sa týka neveriacich. Verím, že sa dá argumentovať, že verš 7 súvisí s napomenutím veriacim vo verši 6. Či je to pravda alebo nie, verš 7 zreteľne uvádza všeobecný biblický princíp, ktorý sa určite týka aj neveriacich. Pavlov krátky výklad vo verši 8 to určite veľmi jasne vyjadruje. (Poznámka: „Myšlienkový tok“ začatý vo verši 7 pokračuje až do verša 9, ale v tomto článku sa budeme zaoberať veršami 7 a 8).

Verš 7 začína trojslovným varovaním. Toto varovanie si rozoberieme neskôr, ale teraz sa zameriame na štyri nasledujúce slová: „Bohu sa nikto nebude posmievať“. Je to veľmi silné vyhlásenie. Vysmievať sa niekomu znamená zaobchádzať s ním povýšenecky a pohrdavo. Slovo „vysmievať sa“ je tu prekladom slovesa odvodeného z gréckeho slova pre „nos“ a vyjadruje zmysel „krútiť nosom“ na niekoho. Hoci veriaci by to nikdy vedome neurobili Bohu, svojím spôsobom života to môžu robiť neúmyselne. Neveriaci to však určite robia celkom vedome a úmyselne. Oni sú hlavnými vinníkmi. Ale hoci sa neveriaci úmyselne posmievať Bohu, nepodarí sa im to. To je zmysel tohto výroku. Za takéto správanie budú nasledovať vážne dôsledky. Posmievači neuniknú trestu; budú žať, čo zasiali.

V 8. verši Pavel ilustruje tento princíp sejby a žatvy tým, že porovnáva veriacich a neveriacich. Pozerá sa na veci

ako nezávislý pozorovateľ. Porovnáva (a tak je to doslovne uvedené v gréčtine) „sejúceho do tela“ so „sejúcim do Ducha“, dve odlišné kategórie ľudí. Život prvého (neveriaceho) je charakterizovaný sejbou do tela (t. j. podliehaním túžbam telesnej prirodzenosti), zatiaľ čo život druhého (veriaceho) je charakterizovaný sejbou do Ducha (t. j. životom podľa podnetov Božieho Ducha, ktorý v ňom prebýva). Výsledkom prvého života je morálna skaza (ktorá by nepochybne zahŕňala prehlbujúcu sa nevraživosť voči Bohu), zatiaľ čo výsledkom druhého je večná radosť zo života s Bohom. Dost' výrazný kontrast!

Vráťme sa k varovaniu „Nenechajte sa oklamať“, ktoré berieme ako varovanie pre všetkých, spasených aj zatratených. Veriaci aj neveriaci môžu zabudnúť, že žijeme v Božej prítomnosti každú chvíľu každého dňa. Neveriaci však zvlášť vníma svoj svet ako zbavený Božej prítomnosti. On, alebo ona je teda v tejto veci väčším hriešnikom. Pre neveriaceho je Boh podľa jeho myslenia ďaleko, alebo možno ani neexistuje - preto toto varovanie. Boh chce, aby hriešnici pochopili, že nielenže je skutočný, ale že ich jedného dňa bude súdiť. Ľudia, ktorí zomrú bez Krista, sa určite stretnú so svojimi hriechmi pred Veľkým bielym trónom. Vtedy nebude úniku! Preto nám Písmo verne oznamuje: „Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!“ (2. Kor. 6:2)

W

PÍSMO NÁM VERNE OZNAMUJE:
„HLA, TERAZ JE ČAS PRÁVE
PRÍHODNÝ, HLA, TERAZ DEŇ
SPASENIA!“

GALAŤANOM 6:14

Ryan Coleman

„**A**le odo mňa nech je to preč, aby som „**A**sa chválil krome krížom nášeho Pána Ježiša Krista, skrže ktorého mi je svet ukrižovaný a ja svetu.“ (Gal. 6:14)

Vyhýbajte sa pýche

Apoštol Pavel na konci svojho listu Galatským povzbudzuje čitateľov, aby dávali pozor na svoje činy a varovali sa hriechu pýchy (Gal. 6:3). Tu, v našom verši, si dáva pozor na svoje vlastné slová! Arogantnosť a chválenie sa sú nebezpečné a zlo pýchy prináša večnú skazu. Pokiaľ ide o evanjelium, pýcha môže mať viacero foriem. Niektorí počujú pravdu, že „všetci zhrešili a stratili slávu Božiu“ (Rim. 3:23) a odmietajú akúkoľvek zodpovednosť za svoje hriechy. „Nie som až taký zlý!“ je odpoveďou namysleného srdca. Iní počujú varovanie evanjelia a sú si istí, že oni sú výnimkou. „O svoju spásu sa postarám sám“ a „Určite mám čas napraviť veci!“ sú bežné výhovorky.

Sú to pyšné odpovede, plné sebavedomia. Pavel vedel, že akákoľvek výhovorka, ktorú by predniesol Bohu, by bola pošetilá a hriechna. „Odo mňa nech je to preč ... chváliť sa,“ hovorí. Každý z nás musí vyznať svoje hriechy a zriecť sa svojej pýchy pred svätým Bohom.

Prijmite Krista

Namiesto našich vlastných skutkov, alebo hodnoty, nás Písmo smeruje k niekomu oveľa väčšiemu. Ak sa budem chváliť, hovorí Pavel, bude to krížom nášho Pána Ježiša Krista! Kríž je najväčšia udalosť všetkých čias a večnosti. Dokonalý, bezhriešny Pán Ježiš Kristus sa pokoril a podstúpil trest, ktorý si zaslúžime za naše hriechy. Dal Svoj život, aby zachránil duše ľudstva. Boh Ho potrestal za nás a keď bol Jeho súd nad všetkými našimi hriechmi ukončený, Ježiš obetoval Svoj život. Boh

Ho vzkriesil z mŕtvych a povýšil Ho nad všetky stvorené bytosti, vrátane vás a mňa (Fil. 2:8-11).

Vo svojej milosti Boh otvoril cestu do neba pre hriešnikov, ako sme my. Tuto spásu si nemôžeme zaslúžiť sami. Prijatie Kristovho diela na kríži za seba je cestou do neba. Uveríte Jeho slovu? „Lebo ste milosťou spasení skrže vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“ (Efež. 2:8-9)

Viditeľná zmena

Nakoniec, náš verš nám ukazuje, že ľudia, ktorí prijímajú Pána Ježiša ako Spasiteľa, sú natrvalo zmenení. Boh dáva každému spasenému človeku svojho Svätého Ducha, aby nás viedol a pomáhal nám rásť v porozumení a poslušnosti voči Jeho Slovu (Skut. 5:32). S odpustenými hriechmi a starými sebeckými spôsobmi, ktoré zmizli, sa tešíme z nového života, ktorý nám dal Ježiš Kristus!

Zmena, ktorú Božia spása prináša do našich životov, je tak veľká, že na jej opísanie používa veľmi silné slovo – ukrižovaný. Ľudia, ktorými sme bývali, sú mŕtvi a starý hriešny a pyšný svet, pre ktorý sme žili, už viac nechceme. Svet si všima zmenu, ktorú v nás Boh urobil. Keďže sa chválime krížom Ježiša Krista a stojíme pevne s Ním, svet, ktorý Ho odmietol a ukrižoval, nechce ani nás!

W

KEĎŽE SA CHVÁLIME KRÍŽOM
JEŽIŠA KRISTA A STOJÍME PEVNE S
NÍM, SVET, KTORÝ
HO ODMIETOL A UKRIŽOVAL, NECHCE
ANI NÁS!

DOBRE ZVESTI Z NEBA

„NIE JE NIČ TAKÉ AKO OBED ZADARMO.“

John Vickers

Názov tohto článku je pomerne bežné príslovie, ktoré naznačuje, že nemôžete mať niečo zadarmo. Aj získanie toho, čo je údajne zadarmo, môže spôsobiť skryté poplatky, možno malé a bezvýznamné, ale stále to dokazuje, že daná vec nie je úplne zadarmo. Nedávno som videl kurz o zdraví, ktorý bol inzerovaný ako zadarmo; slovo „zadarmo“ sa niekoľkokrát objavilo v odsekoch, ktoré predstavovali obsah a výhody prihlásenia sa na tento dôležitý kurz s nevyhnutnými informáciami. Na konci reklamy však bolo veľmi malým písmom uvedené, že kurz je zadarmo len počas prvého mesiaca a potom ste povinní platiť mesačný poplatok, aby ste mohli pokračovať v kurze.

Môj priateľ, spása je absolútne zadarmo; nemusíte zaplatiť ani cent ani dať Bohu nič na výmenu za tento neoceniteľný dar. Spása nie je na predaj; je to dar zadarmo, ktorý sa získava bez peňazí a bez ceny, ktorý sa prijíma v okamihu prázdnu rukou viery. „Lebo odplatom za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.“ (Rim. 6:23)

Neustále kážeme, že spása je iba z milosti, iba skrze vieru v Krista. Mnohí pohrdajú Božou milosťou; chcú si spásu zaslúžiť dobrými skutkami alebo náboženským životom a odsudzujú evanjelium Jeho milosti ako príliš lacné. Biblia však hovorí: „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil“ (Efež. 2:8-9). „nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili, ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil ...“ (Tit. 3:5). Nikdy si nebudeme

môcť pripisovať zásluhy za naše spasenie, ani sa chváliť tým, čo sme urobili, aby sme boli v nebi, ale musíme uznať: „Bol som vinný hriešnik, ale Ježiš zomrel za mňa“ (z piesne neznámeho autora). Témou nebeských piesní je: „Hoden si ... lebo si bol zabitý a svojou krvou si nás vykúpil pre Boha“ (Zjav. 5:9).

Pán Ježiš Kristus, jediný Spasiteľ hriešnikov, zaplatil plnú cenu za naše spasenie Svojou smrťou na Golgote. To, čo Ho to stálo, je nepredstaviteľné, a predsa ponúka spasenie každému nezaslúženému hriešnikovi bez toho, aby za to požadoval akúkoľvek odmenu. Nežiada od vás, aby ste vykonali takmer nemožnú úlohu alebo zaplatili takmer nedostupnú cenu za „tak veľkú spásu“ (Žid. 2:3). Neexistujú žiadne malé písmeňá, ani takmer nečitateľné podmienky. Keď Spasiteľ zvolal: „Je dokonané“ (Jána 19:30), dá sa to preložiť ako: „Bolo zaplatené v plnej výške“.

Naliehavo vás žiadame, aby ste si nenechali ujsť túto úžasnú ponuku, ale „prijmite spásu, prijmite ju teraz a buďte šťastní“ (z piesne Alberta Midlana). Aké večné ľútosti bude mať duša, ktorá odmietne takú požehnanú správu a odmietne taký dar!

Bezplatné ako slnečný svit, Áno, bezplatné ako svetlo a vzduch,

Je požehnané vykúpenie Ježiša – Ó, čo sa môže porovnávať s Jeho láskou?

Ako jednoduchá je Božia cesta spásy! Nie snahou alebo vynaložením všetkého úsilia,

Ale len vierou v Ježiša Unavení a hriešni nájdu odpočinok!

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991